

PORT
PAYE
HELLAS

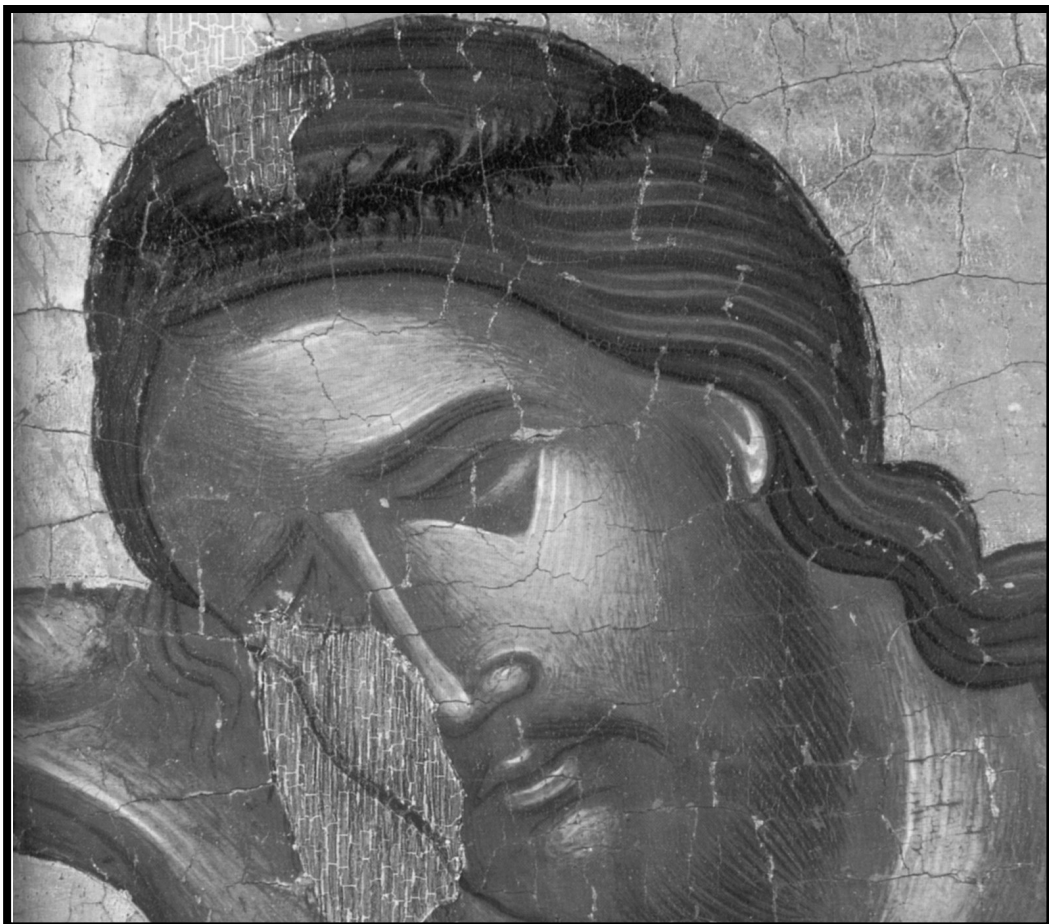

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 251

16 Ἀπριλίου 2009

«Τόν Σταυρόν Σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα
καί τήν ἀγίαν Σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν».

«Ὁ γάρ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ὁ τήν οἰκουμένην ὀρθώσας, ὁ τήν πλάνην λύσας, ὁ τήν γῆν ποιήσας οὐρανόν, ὁ τοῦ θανάτου τά νεῦρα ἐκκόψας, ὁ τόν Ἄδην ἄχρηστον ἐργασάμενος, ὁ τοῦ διαβόλου τήν ἀκρόπολιν καταλύσας, ὁ τοὺς δαίμονας ἐπιστομίσας, ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἀγγέλους ποιήσας, ὁ βωμούς καταλύσας καί ναοὺς ἀνατρέψας, ὁ τήν καινὴν ταύτην καί ξένην φιλοσοφίαν εἰς τήν γῆν καταφυτεύσας, ὁ μυρία ἐργασάμενος ἀγαθὰ, τὰ φρικώδη ταῦτα καί μεγάλα καί ὑψηλά, οὐκί σκάνδαλον πολλοῖς γέγονεν; Οὐκί Παῦλος βοᾷ καθ' ἐκάστην ἡμέραν λέγων, καί οὐκ αἰσχύνεται; “Ἡμεῖς δέ κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, ἔθνεσι δέ μωρίαν»;

(Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου: Λόγος
«Περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας» 1)

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, πού ἀνόρθωσε τήν οἰκουμένην, πού διέλυσε τήν πλάνην, πού τή γῆ τή μεταμόρφωσε καί τήν ἔκανε οὐρανό, πού ἔκοψε τά νεῦρα τοῦ θανάτου, πού τόν Ἄδην τόν κατέστησε ἄχρηστο, πού κατέλυσε τήν ἀκρόπολιν τοῦ διαβόλου, πού ἔκλεισε τά στόματα τῶν δαιμόνων, πού τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀνύψωσε καί τοὺς ἔκανε ἀγγέλους, πού κατέλυσε τοὺς βωμούς τῶν εἰδώλων καί ἀνέτρεψε τοὺς ναοὺς τους, πού καταφύτεψε στή γῆ τήν καινούργια αὐτὴ καί καταπληκτικὴ θρησκεία, αὐτός, πού πραγματοποίησε μύρια ἀγαθὰ, τὰ φρικτὰ αὐτά καί μεγάλα καί ὑψηλά, δέν ἔγινε γιὰ τοὺς πολλοὺς σκάνδαλο; Δέ φωνάζει κάθε μέρα ὁ Παῦλος καί δέ λέει, χωρὶς νά ντρέπεται: «Ἐμεῖς κηρύσσουμε Χριστό σταυρωμένο, πού γιὰ τοὺς Ἰουδαίους εἶναι σκάνδαλο καί γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς μωρία»;

Ἡ ἔκβαση μιᾶς δίκης

Θεωρῶ χρέος νά ἐνημερώσω τοὺς ἐκκλησιαστικούς λειτουργοὺς καὶ ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος καί-κατὰ προέκταση-ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας, πού παρακολουθοῦν, μέ πόνο ψυχῆς, τὴν ἀτέρμονη-ἐπὶ ὁλόκληρη τριακονταπενταετία-παραβίαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Καταστατικῶν διατάξεων, ἐκ μέρους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης, γιὰ τὴν ἔκβαση μιᾶς τελευταίας δίκης.

Ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων Μπεζενίτης, κατέθεσε στίς 23/9/2002 ἀγωγή στό Πολυμελές Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν ἐναντίον μου, μέ αἴτημα νά μοῦ ἀπαγορευτεῖ ἡ δημοσιογραφική προβολή, ἀπό τίς σελίδες τοῦ φυλλαδίου «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» τῶν ἀτοπημάτων του καὶ τῶν κατάφωρων παραβιάσεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῶν διατάξεων τῶν σχετικῶν Νόμων.

Στό κείμενο τῆς ἀγωγῆς του θεώρησε σκόπιμο νά καταφερθεῖ κατὰ τοῦ προσώπου μου καί, μέ σειρά συκοφαντικῶν κρίσεων νά προσπαθήσει νά δίξει τὴν ἀρχιερατική μου ὑπό-

ληψη καί νά ἀμνηστεύσει τίς δικές του ἐνέργειες.

Μετά ἀπὸ αὐτὴ τὴν πρόκλησή του, ἀναγκάστηκα νά προσφύγω στὴ Δικαιοσύνη καί νά ζητήσω τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ μου κύρους.

Ἡ συζήτηση τῆς αἴτησής μου ἔγινε στό Τριμελές Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν, κατὰ τὴ συνεδρίαση τῆς 24-5-2007.

Μέ τὴν ἀπόφασή του, τὸ Δικαστήριο ἀνεγνώρισε, ὅτι οἱ σχετικές ἀναφορές τοῦ κ. Μπεζενίτη στό πρόσωπό μου καὶ στὴν ἐπισκοπική μου διαδρομὴ ἦταν ψευδεῖς καὶ συκοφαντικές καὶ δικαίωσε τὴ δική μου ἔγκληση.

Ἀπὸ τὴν ἀπόφαση, πού ἐκδόθηκε αὐθιμερόν, μεταφέρω μόνο δυὸ ἀποσπάσματα.

Τό πρῶτο ἀπόσπασμα:

«Ὁ κατηγορούμενος... *ισχυρίζεται ὅτι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων (Ἀττικῆς Νικόδημος) "ἐξελέγη ἀντικανονικῶς, ὑπὸ τῆς τότε Ἀριστίνδην Συνόδου, Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, στὸν Μητροπολιτικό θρόνο τῆς ὁποίας παρέμεινε μέχρι τὸ 1974, κηρυ-*

χθείς έκπτωτος από της τότε 'Ιερᾶς Συνόδου της 'Ιεραρχίας της Ελλάδος, ἡ ὁποία καί ἀποκατέστησε τήν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διασαλευθεῖσα κανονική τάξη·

Ὁ ἰσχυρισμός αὐτός ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά βλάψει τήν τιμὴ καί τήν ὑπόληψη τοῦ ἐγκαλοῦντος, ἀφοῦ ἀφορᾷ σέ συγκεκριμένο περιστατικό τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, πού ἀνάγεται στό παρελθόν καί ὑποπίπτει στίς αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι, ὅπως πλήρως ἀποδείχθηκε, ψευδής. Τοῦτο δέ διότι ὁ ἐγκαλῶν, ἀναγνωρίστηκε καί κατέστη Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ὕστερα ἀπό νόμιμη καί κανονική ἐκλογή του, σύμφωνα μέ τό ἰσχύον τότε ΒΔ 147/1968. Βέβαια μέ τήν ἀπό 25.6.1974 ἀπόφαση τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας τῆς Ελλάδος θεωρήθηκε ὅτι ἐξελέγη ἀντικανονικῶς στήν πιό πάνω θέση καί μέ τό βδ τῆς 16.7.1974, ἀνακλήθηκε τό βδ 147/68. Ὅμως μέ τήν 1028/1993 ἀπόφαση τῆς Ὁλομέλειας τοῦ ΣτΕ, ἀναγνωρίστηκε ὅτι ἔχει "ἀναβιώσει ἐξ ὑπαρχῆς τό βδ 147/68 ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεως Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος τοῦ Νικόδημου Γκατζιρούλη" καί ὅτι ὁ τελευταῖος (ἐγκαλῶν), "εἶναι νόμιμος ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς". Ἐκτοτε δέν ἔχει ἐπέλθει καμία ἄλλη μεταβολή καί ἔτσι ὁ πιό πάνω ἰσχυρισμός τοῦ κατηγορουμένου ἐκτός ἀπό δυσφημιστικός εἶναι καί ψευδής καί αὐτός τελοῦσε ἐν πλήρει γνώσει τοῦ ψεύδους του τούτου, διότι τήν 3803/90 ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ, ὁ ἴδιος φέρεται νά γνωρίζει

διότι τήν ἐπικαλεῖται καί στό δικόγραφο του. Τό γεγονός ὅτι στήν πραγματικότητα οὐδέποτε ἀποκαταστάθηκε τελικῶς στή θέση τοῦ Μητροπολίτη Ἀττικῆς ὁ ἐγκαλῶν, διότι ἀποκλείσθηκε ἀπό αὐτή μέ ἄλλες ἀποφάσεις τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου καί μέ τήν μέθοδο τῆς διχοτομήσεως τῆς Μητροπόλεως, δέν αἶρει τήν ποινική εὐθύνη τοῦ κατηγορουμένου, οὔτε δικαιολογεῖ τήν ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ κληση ψευδῶν καί συκοφαντικῶν ἰσχυρισμῶν.

Καί τό δεύτερο ἀπόσπασμα:

«Τέλος, ἰσχυρίζεται στήν ἀγωγή του (ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης) ὅτι ὁ ἐγκαλῶν (Ἀττικῆς Νικόδημος) ἔκανε χρήση τῶν συνομιλιῶν τοῦ κατηγορουμένου, στέλνοντάς τις στή ΔΙΣ, ἐνῶ γνώριζε ὅτι ἦταν φωνομονταρισμένες, προκειμένου νά τόν βλάψει. Ὅμως ὁ ἰσχυρισμός του αὐτός εἶναι ψευδής καί ἔβλαψε τήν τιμὴ καί τήν ὑπόληψη τοῦ ἐγκαλοῦντος, διότι οἱ ἐπικαλούμενες κασέτες ἦταν αὐθεντικές, διότι ὁ ἐγκαλῶν εἶχε διαπιστώσει τήν γνησιότητά τους σέ εἰδικά ἐργαστήρια, πρὶν τίς ἀποστείλει στήν Ἱ. Σύνοδο, ὅπως ὀφείλε, προκειμένου ἡ τελευταία τελικῶς νά προβεῖ στίς σχετικές ἐνεργειές της καί δέν εἶχε σκοπό νά βλάψει τόν ἴδιο τόν κατηγορούμενο, ἀλλά νά προστατεύσει τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐγκαλῶν πίστευε καί πιστεύει ὅτι εἶναι ἀπολύτως γνήσιες καί ἠλπιζε ὅτι αὐτές θά ἐρευνηθοῦν ἀπό τήν Ἱ. Σύνοδο γιά νά διαπιστωθεῖ τι τελικῶς συμβαίνει, δηλαδή τίς ἀπέστειλε στό ἀρμόδιο ὄργανο μέ σκοπό

τήν έρευνά τους. Τό ότι δέν έγινε από την Ι. Σ. έπίσημη έρευνα της γνησιότητας αὐτῶν όφείλεται στή διαπίστωση από την άρχή προστασίας προσωπικών δεδομένων, ότι αὐτές αποτελούν προσωπικά δεδομένα καί δέν μπορούν νά έρευνηθοῦν περαιτέρω. Από όλα όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω αποδείχθηκε ότι ό κατηγορούμενος, μέ τά προσπάσματα της άγωγής του πού ήδη έκτέθηκαν, ίσχυρίστηκε ένώπιον τῶν γραμματέων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τῶν δικαστικῶν έπιμελητῶν, τῶν Δικαστῶν, τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων καί λοιπῶν παραγόντων πού έπιλήφθηκαν της έκδικάσεως της άγωγής (ή όποία σημειωτέον έχει γίνει έν μέροςι δεκτή, μέ την 4740/2005 όριστική άπόφαση τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν) τά γεγονότα πού κρίθηκαν ως ψευδή καί τά όποια αὐτός γνώριζε ότι ήταν ψευδή. Αὐτά δέ μπορούσαν νά βλάψουν την τιμή καί την υπόληψη τοῦ έγκαλοῦντος. Τέλος οί προβληθέντες από τόν κατηγορούμενο "αὐτοτελεῖς ίσχυρισμοί", πρέπει ν' άπορριφθοῦν, διότι άφενός μέν αποτελοῦν ίσχυρισμούς άρνητικούς της κατηγορίας, άφετέρου δέν αποδείχθηκε ότι τά αναγραφόμενα στην άγωγή είχαν σκοπό την προστασία τῶν νομίμων δικαιωμάτων τοῦ κατηγορουμένου καί όχι την συκοφαντική δυσφήμιση τοῦ έγκαλοῦντος. Έπομένως πρέπει νά κηρυχθεῖ έννοχος».

Στή συνέχεια, μεταφέρω, αὐτοῦσια, την άπόφαση τοῦ Δικαστηρίου:

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ έκπροσωπούμενο από πληρεξούσιο δικηγόρο τόν κατηγορούμενο Ἀντώνιο-Παντελεήμονα Μπεζενίτη τοῦ Νικολάου καί της Ἀγγελικῆς, γεν. Χίο, έτος 1938.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ αὐτοτελεῖς ίσχυρισμούς.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ τόν κατηγορούμενο έννοχο τοῦ ότι Σπην Ἀθήνα, στίς 25.9.2002 ίσχυρίστηκε ένώπιον τρίτου γεγονός ψευδές πού μπορεί νά βλάψει την τιμή καί την υπόληψή του, γνωρίζοντας ότι αὐτό εἶναι ψευδές καί είδικότερα μέ την από 23.9.2002 άγωγή του ένώπιον τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν κατά τοῦ έγκαλοῦντος Νικοδήμου (κατά κόσμον Νικολάου Γκατζιρούλη), Μητροπολίτη, ή όποία κατατέθηκε στίς 25.9.2002, ίσχυρίσθηκε ένώπιον τῶν γραμματέων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τῶν δικαστικῶν έπιμελητῶν, τῶν Δικαστῶν πού έπελήφθηκαν της έκδικάσεως της άγωγής ως καί τῶν παρισταμένων δικηγόρων τά παρακάτω ψευδή γεγονότα για τόν έγκαλοῦντα-έναγόμενο καί συγκεκριμένα α) ότι ή έκλογή τοῦ έγκαλοῦντος ως Μητροπολίτη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ήταν άντικανονική καί ότι ή Ἱερά Σύνοδος της Ἱεραρχίας της Ἑλλάδος τό έτος 1974 τόν κήρυξε έκπτωτο καί άποκατέστησε την διασαλευθεῖσα κανονική τάση στην Ἐκκλησία, ένῳ στην πραγματικότητα δέν απομάκρυνε τόν έγκαλοῦντα ή ιεραρχία αλλά ή άριστίνδην σύνοδος τῶν συντακτικῶν πράξεων της δικτατορίας, τό δέ ΣτΕ, μέ την ύπ' αριθμ. 3803/90 άπόφασή του άκύ-

ρωσε την από 25.6.1974 απόφαση της 'Ιερᾶς Συνόδου της 'Ιεραρχίας της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος μέ την όποία θεωρήθηκε ως αντικανονικῶς έκλεγείς ό ἐγκαλῶν καί ότι ή θέση θεωρήθηκε κενή καί ακύρωσε επίσης, τό ΠΔ της 16.7.1974 μέ τό όποιο ανακληθηκε τό ΒΔ περί καταστάσεως του Μητροπολίτη 'Αττικῆς καί Μεγαρίδος καί μέ την ύπ' ἀριθμ. 1028/93 απόφαση της 'Ολομελείας του ΣτΕ (σελ. 9) ἐγινε δεκτό ότι εἶναι νόμιμος καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης της 'Ιερᾶς Μητροπόλεως 'Αττικῆς, β) ότι ἔκανε χρήση δῆθεν συνομιλιῶν του φωνομονταρισμένων κατά τό δοκοῦν διαβιβάζοντας την κασέτα μέ την συνομιλία του στην Διάρκή 'Ιερά Σύνοδο, ἐνῶ στην πραγματικότητα δέν ἦταν φωνομονταρισμένη ή κασέτα ἀλλά ἐπρόκειτο γιά ἀληθινή συνομιλία του καί ἔτσι δέν τόν κατήγγειλε ψευδῶς στην Διάρκή 'Ιερά Σύνοδο, τά δέ παραπάνω ψευδῆ γεγονότα μπορούσαν νά βλάψουν την τιμή καί υπόληψη του ἐγκαλοῦντος, ό ἴδιος δέ γνώριζε ότι ἦταν ψευδῆ».

...«Έχοντας όλα τά στοιχεῖα αὐτά ὑπόψη τό Δικαστήριό κρίνει ότι πρέπει νά ἐπιβληθεῖ στόν κατηγορούμενο ποινή φυλάκισης δώδεκα (12) μηνῶν».

... Τό Δικαστήριό κρίνει ότι ή ἐκτέλεση της ποινῆς δέν εἶναι ἀπαραίτητη γιά νά τόν ἀποτρέψει ἀπό τή διάπραξη ἄλλων ἀξιοποινῶν πράξεων καί πρέπει σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 99 καί 100 του Π.Κ. νά ἀνασταλεῖ ή ἐκτέλεση της ποινῆς φυλάκισης, πού δά του ἐπιβληθεῖ ἐπί τριετία.

Γιά τούς λόγους αὐτούς

Καταδικάζει τόν κατηγορούμενο, πού κηρύχθηκε ἐνοχος, σέ φυλάκιση δώδεκα (12) μηνῶν...

Ἀναστελλεῖ την ἐκτέλεση της ποινῆς φυλάκισης τῶν δώδεκα (12) μηνῶν πού ἐπιβλήθηκε στόν κατηγορούμενο γιά τρία (3) χρόνια».

Αὐτά ἐγιναν στίς 24 Μαΐου 2007.

Ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων ἄσκησε ἔφεση. Καί τό θέμα ἔμεινε σέ ἐκκρεμότητα, ἴσαμε την ἐκδίκαση της ἔφεσής του.

Στό μεταξύ διάστημα συνέβηκαν γεγονότα συγκλονιστικά καί καθοριστικά.

Ὁ ὑπόλογος Μητροπολίτης, ἐξ ἀφ'ορμῆς ἄλλης ὑπόθεσης, του νοσφισμοῦ ὑπερβολικοῦ ποσοῦ χρημάτων ἀπό Ἰ. Μονή, στήθηκε γιά δεύτερη φορά στό ἐδώλιο του κατηγορούμενου. Κατά την πρωτόδικη ἐπιμέτρηση της εὐθύνης του στό ποινικό Τριμελές Ἐφετεῖο, του ἐπιβλήθηκε κάθειρξη 8 χρόνων. Καί ό ἴδιος, ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, κατάδεδεσε, ἀμέσως, ἔφεση. Ἡ ἔφεσή του δικάστηκε στό Πενταμελές Ἐφετεῖο, στίς 20/6/2008, τό όποιο μείωσε την ποινή του σέ 6 χρόνια. Ἀμέσως μετά, χωρίς ἄλλη διαδικασία, ό Μητροπολίτης ὁδηγήθηκε στίς Φυλακές του Κορυδαλλοῦ. Ἡ αἴτηση ἀναίρεσης, πού ὑπέβαλε στόν Ἀρειό Πάγο, δέν εἶχε ἀνασταλτικό ἀποτέλεσμα.

Τό ἰδιότυπο καί θλιβερότατο, ἦταν ότι ή δεύτερη αὐτή, πολυχρόνια ποινή ἔφερνε στην ἐπιφάνεια καί την προηγούμενη, της ἐτήσιας φυλάκισης καί, καταργώντας την ἀναστολή της, την

πρόσθετε καί αυτή στην εξάχρονη φυλάκιση καί την έκανε επτάχρονη.

Ή αναίρεσή του στον Άρειο Πάγο συζητήθηκε στις 20/1/2009, 17 μέρες πριν συζητηθεί ή έφεσή του για τή φυλάκιση του ενός έτους, πού του είχε επιβάλει τό Τριμελές Έφετείο στις 11/5/ 2007. Ό Εισαγγελέας τής έδρας κατά την αγόρευσή του υπήρξε κατηγορηματικά απορριπτικός τής αίτησής του. Άλλά τό Δικαστήριο επιφυλάχτηκε νά συνεδριάσει καί νά εκδόσει την απόφαση.

Δεκαεπτά μέρες μετά την απορριπτική πρόταση του Εισαγγελέα στό αίτημα του Παντελεήμονα Μπεζενίτη νά άκυρωθεί ή φυλάκιση των έξι χρόνων, ήρθε ή υπόθεση τής Έφεσής του για την ποινή του ενός χρόνου, πού του είχε επιβληθεί τό 2007.

Ό ίδιος δέν ήταν παρών, μιά καί βρισκόταν εγκλειστος στον Κορυδαλλό. Ό δικηγόρος του ήταν έτοιμος νά δώσει μάχη, για νά τον απαλλάξει από τό βάρος τής πρόσθετης φυλάκισης.

Άκριβώς τότε, θεώρησα χρέος τή δική μου παρέμβαση. Καί, μέ την έναρξη τής διαδικασίας, κατάθεσα στό Δικαστήριο δήλωση παραίτησης από την έγκλησή μου. Ή ταιπρωρία, πού περνάει αυτή την ώρα, εξ αίτίας των άτοπημάτων του, ό Μητροπολίτης Παντελεήμων είναι μεγάλη καί βαρύτατη. Ή άρχιερατική μου συνείδηση δέν μου επέτρεπε νά του προσθέσω καί άλλη.

Μεταφέρω έδω, αυτούσιο, τό κείμενο τής δήλωσής μου:

«ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΜΕΛΟΥΣ
ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΗΛΩΣΗ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

Ός Ποιμενάρχης τής Όρθοδόξου Έκκλησίας καί Λειτουργός των Μυστηρίων του Θεού, έχω αγωνισθεί, κατά τή μακρόχρονη εκκλησιαστική μου διακονία, για τή διόρθωση πολλών εκτροπών, πού συνέβησαν στον πολύπαθο εκκλησιαστικό μας χώρο.

Πάντοτε αντιμετώπιζα καί αντιμετώπιζω τούς παραβιάζοντας τό θέλημα του Θεού καί την Κανονική Τάξη τής Έκκλησίας μας, όταν είναι όρθιοι καί μπορούν νά άπαντούν καί, κατά τή δύναμή τους, νά αντιπαρατίθουν τον έλεγχτικό μου λόγο ως ίσοι προς ίσον.

Τίμιο θεωρώ νά μήν πλήττω ανθρώπους, πού κείτονται σέ δεινά, πληγωμένοι από τίς ίδιες τίς πράξεις τους. Όδηγός μου καί έμπνευστής μου ό προφητικός λόγος: «*κάλαμον τεθλασμένον ού συντρίψει καί λίνον καπνιζόμενον ού σβέσει*» (Ήσαΐου β' 3, Ματθ. ιβ' 20), πού αναφέρεται στό Πρόσωπο του Κυρίου μας καί πού εκτείνεται, ως χρέος, στους λειτουργούς Του.

Άρνούμενος, βεβαίως, τά όσα έχ-

Ποιμαντικές ἐπισημάνσεις ἀπό τήν παγκόσμια Ὁρθοδοξία.

«Ἐραστές τοῦ Σώματος»

(Ὁ συγγραφέας τοῦ παρακάτω ἄρθρου, ὀρθόδοξος ἱερέας τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἀμερικῆς καί ἐφημέριος σέ Ναό στήν Πολιτεία Τέξας, εἶναι γνωστός στό περιοδικό μας (βλ. τεύχη 244,146). Τό θέμα του πολύ ἐπίκαιρο, ἀναφέρεται στήν ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν, πού προωθεῖται μετ' ἐπιτάσεως στό χριστιανικό κόσμο. Δυστυχῶς, ἡ Πατρίδα μας δέν ὑστερεῖ...).

Στά πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅταν ἡ εἰδωλολατρεία κυριαρχοῦσε στή γῆ, τοὺς λίγους Χριστιανούς, πού ζοῦσαν στή Ρώμη τοὺς ἀποκαλοῦσαν, μερικές φορές, περιπαικτικά «ἐραστές τοῦ σώματος». Καί αὐτό ὄχι ἀπό προκατάληψη ἐναντίον

τους, ὅτι ἦταν, δηλαδή, παραδομένοι στήν ἁμαρτία, γιατί δέν ἦταν, ἀλλά γιά τόν ἀπλό λόγο ὅτι φρόντιζαν μέ ἐπιμέλεια τά σώματα τῶν ἀγαπημένων τους, πού εἶχαν φύγει. Ὁ σεβασμός πρὸς τοὺς νεκρούς εἶχε ἀναπτυχθεῖ ἤδη ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες

κλησιαστικῶς ἀπαράδεκτα ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ προσώπου μου ὁ ἀντίδικος, ἐπιφυλασσόμενος τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαιωμάτων μου, δηλώνω ὅτι δέν ἐπιθυμῶ πλέον τή συνέχιση τῆς διώξῆς του γιά τήν προκείμενη ποινική ὑπόθεση, ἐκτιμώντας ὅτι αὐτό εἶναι, τούτη τῇ στιγμῇ, τό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καί τό πνευματικό καθῆκον μου».

καρδιᾶς ὁλόκληρη τῇ θλιβερῇ ἱστορία, διατηρῶ ἀκοίμητη τήν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἐμπειρία τῆς σκληρῆς περιπέτειας θά ἐμπνεύσει τόν Μητροπολίτη Παντελεήμονα νά ἐκπέμψει ἓνα στεναγμό μετάνοιας καί νά καταθέσει ἓνα δάκρυ συντριβῆς στά πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου μας. Πιστεύω, πὺς αὐτό τό δάκρυ θά τό κρατήσῃ ὁ Κύριός μας, ὡς μαργαρίτη ἀτίμητο στό θησαυροφυλάκιο τοῦ Παραδείσου.

Σβήνοντας ἀπὸ τόν πίνακα τῆς

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

καί τὰ κοιμητήρια ἦταν τόποι μεγάλῃς περιωπῆς, (βλ. τίς κατακόμβες). Ὁ σεβασμός πρὸς τοὺς νεκροὺς δέν περιοριζόταν μόνο στὶς νεκρώσιμες τελετές ἀλλὰ ἐκφραζόταν μέ τρόπο πολύ βαθύτερο. Γιά τόν εἰδωλολατρικό κόσμο, πού ἔβλεπε ἤδη μέ καχυποψία καί προκατάληψη αὐτὴ τὴ μικρὴ «ἰουδαϊκὴ σέκτα», τοὺς Χριστιανούς, τὸ πῖο ἐξωφρενικὸ πρᾶγμα ἦταν ὅτι τὰ σώματα τῶν Χριστιανῶν θάβονταν στὴ γῆ καί δέν ἀκολουθοῦσαν οἱ Χριστιανοὶ τὴν πῖο συνηθισμένη τότε τακτικὴ ἀποθέσεως τῶν νεκρῶν σωμάτων, τὴν ἀποτέφρωση.

Θά μέ ρωτήσετε γιατί ἀνασκαλεῦω τὴν παλιά αὐτὴ ἱστορία μετὰ ἀπὸ 2000 χρόνια; Τό θέμα ἔχει γίνεи πολύ ἐπικαίρο στὶς μέρες μας, γιατί ἡ ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν γίνεται ὅλο καί πῖο ἀποδεκτὴ ἀκόμα καί σέ κύκλους χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Χάριν τοῦ γρήγορου κέρδους ἀλυσίδες γραφείων τελετῶν διαφημίζουν ἀνοιχτὰ τὴν ἀποτέφρωση ὡς μιά ταχεία καί οἰκονομικὴ διαδικασίᾳ. Τό νά βλέπουμε στοὺς αὐτοκινητόδρομους, σέ γιγαντοαφίσες τὴ διαφήμισι: «Ὀλικὴ ἀποτέφρωση: δολ. 995!», ἔχει καταντήσῃ πιά μέρος τοῦ καθημερινοῦ μας πηγαινέλα. (Ἀναρρωτιέται κανεῖς πῶς θά ἦταν ἄραγε μιά ...«μερικὴ ἀποτέφρωση»);).

Ἄν θά ἔπρεπε νά συμφωνήσω σέ κάτι, πού λέγεται, εἶναι ὅτι μιά κηδεία σήμερα δέν εἶναι φτηνὴ ὑπόθεσι. Τό χρήμα, ἐν τούτοις, δέν θά ἔπρεπε νά εἶναι ὁ λόγος γιά νά προτιμηθεῖ ἡ ἀποτέφρωση ἀντὶ τῆς παραδοσιακῆς κηδείας, δεδομένου ὅτι ἡ Ἐκκλησία συνιστᾷ μόνο τὴν πρέπουσα φροντίδα

γιά τὸ νεκρὸ μέ μιά σεμνὴ νεκρώσιμη τελετὴ, καί μακρὰ ἀπὸ κάθε ὑπερβολὴ καί ἐπίδειξη πρωτοτυπίας. Κρατώντας ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως πάντα, τὴν ὁδὸ τῆς παραδόσεως, συνιστᾷ τὴν ταφὴ ὄχι ἀπὸ καπρίτσιο, ἀλλὰ σάν πραγματικὴ ἐκφραση τῆς πίστεώς μας στό Χριστό καί τὴν Ἀνάστασι. Μιά πίστη μέ βαθιές θεολογικὲς ρίζες.

Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἄς θυμηθοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ μέσα ἀπὸ μιά εἰδικὴ διαδικασία δημιουργίας. «Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γεν. β' 7). Ὅλες οἱ ἄλλες ζωντανές ὑπάρξεις δημιουργήθηκαν μέ ἓνα ἀπλό πρόσταγμα «ἐξαγαγέτω ἡ γῆ...». Γιά τὸ ἄνθρωπινὸ σῶμα, ὅμως, ὁ Θεὸς ἀσχολήθηκε νά τὸ διαπλάσῃ ἀπὸ τὸ χῶμα σέ κάτι, πού ὁ Ἄπ. Παῦλος τὸ ἀποκαλεῖ «Ναὸ τοῦ ἐν ὑμῖν Ἀγίου Πνεύματος» (Α' Κορ. στ' 19). Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἀμέσως ὡς μιά ξεχωριστὴ ὑπαρξή, ψυχὴ καί σῶμα. Μιά διπολικὴ ὄντοτητα: ὕλικὴ καί πνευματικὴ. Ὁ Ἄγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος σχολιάζει: Ὁ Θεὸς «ὁ μίξας τὸν χοῦν τῷ πνεύματι, καὶ συνθείς ζῶον ὁρατὸν καὶ ἀόρατον, πρόσκαιρον καὶ ἀθάνατον, ἐπίγειον καὶ οὐράνιον...» (Ἀπολογητικός... ΠΗ' 35 481).

Γιά νά ἐννοήσουμε τὴ σπουδαιότητα τοῦ σώματος δέν ἔχουμε παρὰ νά θυμηθοῦμε ὅτι ὁ Ἰδιὸς ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διάλεξε νά μᾶς ἀποκαλυφθεῖ ὡς ἄνθρωπος μέ σῶμα, ὄχι ὡς πνεῦμα, καί γεννήθηκε στὸν κόσμο ἀπὸ γυναίκα, ὅπως ὁ καθέννας ἀπὸ

μᾶς. Ὁ Χριστός, ἀκόμα, ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, ὄχι ὡς πνεῦμα, ἀλλά καί πάλι ὡς σῶμα, μέ τό ἴδιο ἐκεῖνο σῶμα, τό ὁποῖο εἶχε σταυρωθεῖ καί εἶχε τεθεῖ μέσα στό μνήμα. Τό σῶμα Του, ὅταν ἀναστήθηκε ἦταν σῶμα πραγματικό, ἄν καί ἀλλαγμένο. Τά σημάδια τῶν τραυμάτων, πού ἔφερε, δέν ἄφησαν γι αὐτό καμιά ἀμφιβολία στόν Ἀπ. Θωμά καί τούς ἄλλους Ἀποστόλους.

Ἀπό τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά ἀντιληφθοῦμε πόσο σημαντικό εἶναι τό σῶμα μας, ἀκόμα καί ὅταν ἡ ψυχή μας ἔχει φύγει ἀπ' αὐτό. Παραδίδοντας τά σώματα στή γῆ ἀφήνουμε στό Θεό νά ἀποφασίσει Αὐτός τί πρόκειται νά γίνει μ' αὐτά. Τά πιο πολλά θά φθαροῦν καί θά ἀποσυντεθοῦν ἐπιστρέφοντας στή γῆ ἀπό ὅπου ἐλήφθησαν, κάποια, ὅμως, σώματα ἀγίων, θά θελήσει ὁ Θεός νά μείνουν ἀφθαρτα. Τά θαυματουργά λείψανα ἀγίων ἀποτελοῦν ἀπόδειξη τοῦ δεσμοῦ, πού ὑπάρχει μεταξύ σώματος καί ψυχῆς. Μέσα στή χάρη τοῦ Θεοῦ τά σώματα τῶν ἀγίων βρίσκονται σέ μυστική σχέση μέ τίς ψυχές τους, καί μπορεῖ νά συνεχίζουν νά θαυματουργοῦν, ἔστω καί ἂν δέν βρίσκονται πιά στή ζωή.

Σέ ὅσους πιστεύουν στή δεύτερη παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἡ ταφή τῶν σωμάτων προσφέρει ἕνα σημαντικό μήνυμα. Τά σώματα τοποθετοῦνται στή γῆ ἔτσι ὥστε νά βλέπουν στήν Ἀνατολή, ἔτοιμα νά ἐγερθοῦν ἀμέσως μέ τό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης, κατὰ τή δεύτερη ἔνδοξη παρουσία Του. Περιμένουν νά ξαναγεννηθοῦν μέ τίς ψυχές τους, καί πλήρεις ἄνθρωποι ξανά,

σώματα καί ψυχές, νά εἰσέλθουν στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ σημερινή κοινωνία, ἐν τούτοις, ἔχει ἄλλες πεποιθήσεις. Μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, ἐκφαλισμένο ἀπό τήν ἀθεΐα καί παγανιστικές δοξασίες, δέν πιστεύει πιά σέ ἕνα προσωπικό Θεό. Μιά πρόσφατη δημοσκόπηση τῆς ἐφημερίδας Dallas Morning News (24/6/2008) ἔδειξε ὅτι τό 30% τῶν ἐρωτηθέντων, μεταξύ τῶν ὁποίων καί πολλοί Χριστιανοί, πιστεύουν σέ ἕναν ἀπρόσωπο Θεό: μιᾶ ἐνέργεια, μιᾶ δύναμη, ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ἀλλ' ὄχι πρόσωπο. Ἀκόμα, πολλοί ἄνθρωποι σήμερα δέν πιστεύουν στή μεταθανάτια ζωή. Γι' αὐτούς ὁ θάνατος εἶναι τό τέρμα μιᾶς πορείας, ὄχι σημεῖο καμπῆς. Τά σώματα, ἐπομένως, εἶναι ἄχρηστα ἀπομεινάρια αὐτοῦ, πού ἦταν κάποτε ἄνθρωποι, καί τίποτε παραπάνω. Ἡ ἀποτέφρωση, λοιπόν, προσφέρεται σά μιᾶ πρώτης τάξεως διέξοδος γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό αὐτές τίς νεκρές καί ἄχρηστες πιά ὀργανικές μάζες.

Γιά μᾶς τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, ἐν τούτοις, ὁ θάνατος δέν εἶναι ἕνα τέρμα, ἀλλά μιᾶ νέα ἀρχή. Στίς Ὁρθόδοξες νεκρώσιμες τελετές χρησιμοποιοῦμε πάντα τόν ὅρο μεταστάς/μεταστᾶσα. Ποτέ τή λέξη νεκρός/νεκρή. Οἱ ἅγιοι ἐορτάζονται τήν ἡμερομηνία τῆς κοιμήσεώς τους, ὄχι τῶν γενεθλίων τους. Τήν ἡμέρα, ὅπου ὁ ἐπὶ τῆς γῆς κάματός τους ἔγινε δεκτός στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐάν πεθαίνουμε μαζί μέ τό Χριστό, πιστεύουμε ὅτι μαζί μ' Αὐτόν καί θά ἀναστηθοῦμε. Ἐτσι ὁ θάνατος δέν

«Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ» ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Σε πρόσφατες δηλώσεις του ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, προσβλέποντας, με πνεῦμα ἀνησυχίας ἀλλὰ καὶ σοβαρότητας, στις τελευταῖες ἀνέλεγκτες κοινωνικὲς ἀναταράξεις διατύπωσε τὴν ἀγωνία καὶ τοὺς προβληματισμούς του με τοῦτα τὰ λόγια: Τὰ παιδιὰ δὲν μισοῦν τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ τὴν προδοσία τῆς ἀλήθειας ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς μεγαλυτέρους. Καὶ εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι, πού, ἐνῶ διδάσκουν ἀλήθειες

μᾶς φοβίζει.

Τὰ σώματά μας ἀποσυντίθενται μέσα ἀπὸ ἀργή διαδικασία βαθμιαίας φθορᾶς κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Αὐτὸ γίνεται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καταστραφεῖ ἡ φθορά, πού ἔχει εἰσχωρήσει στὴν ἀνθρώπινη φύση, καὶ νὰ ἀναστηθοῦν ἐν ἀφθαρσίᾳ. «Οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Σπείρεται (τό σῶμα) ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ· σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ (σέ πορεία ἀποσυνθέσεως καὶ δυσωδίας), ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει· σπείρεται σῶμα ψυχικόν (φυσικόν), ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν» (Α΄ Κορ. ιε΄ 42-44).

Ἡ ἀποτέφρωση δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρά ἡθελημένη βεβήλωση τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, ἔκπτωση ἀπὸ

καὶ ἀξίες, οἱ ἴδιοι καὶ τὶς προδίδουν.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκφράζοντας τὴν ἀνησυχία του γιὰ τὰ ἔντονα κοινωνικὰ φαινόμενα τῶν ἡμερῶν μας, διατύπωσε τὴν παραπάνω προσωπικὴ (βλ. ἀντικειμενική) ἐκτίμηση. Κάθε καλόπιστος ὅμως ἀποδέκτης αὐτῶν τῶν ἀπόψεων δὲν σταματᾷ, δὲν πρέπει νὰ σταματήσει, στὴν ἀπόλυτα ὀρθή, πλὴν ὅμως γενικὴ, διαπίστωση τοῦ Μακαριωτάτου. Τὴν ἀναλύει ἔτι

τὴ χάρη Του, ἀπόρριψη τοῦ προσώπου ἐνός Θεοῦ, πού ἔλαβε σῶμα ἀπαράλλακτο μέ αὐτό, πού εἴμαστε ἐτοιμοὶ νὰ τό ἐξαφανίσουμε βίαια μέσα στὴ φωτιά. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία ἀρνεῖται νὰ κηδέψει ὅσους ἔχουν ἐπιλέξει γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους τὴν ἀποτέφρωση ἢ νὰ τοὺς κάνει μνημόσυνα. Δὲν πρόκειται γιὰ τιμωρία, ἀλλὰ γιὰ ἐπώδυνη ἐπικύρωση τοῦ ὅτι ἔχουν ἤδη κόψει κάθε δεσμό μέ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐναπόθεση τῶν σωμάτων στὴ γῆ, σύμφωνα μέ τὴν δική μας παράδοση, εἶναι ἀπὸ μόνη τῆς μιά διακήρυξη πίστεως. Πίστεως σέ ἕνα Θεό σαρκωμένο. Πίστεως στὴν Ἀνάσταση καὶ στὴ Βασιλεία πού τὴν ἀκολουθεῖ. Ἀμήν.

περαιτέρω, προσπαθεῖ μεταφέροντάς την στή σημερινή πραγματικότητα, νὰ τὴ συγκεκριμενοποιήσει, νὰ ἐντοπίσει τὰ αἷτια καὶ νὰ ἐξειδικεύσει καὶ προσδιορίσει τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς θεσμούς, πὺ πρωταγωνιστοῦν ἢ συμπράττουν ἢ καὶ ἀνέχονται αὐτὴ τὴν προδοσία τῆς ἀλήθειας. Καὶ μὲ καλόπιστη καὶ καθόλου μὲ ἐμπαθὴ ἢ ὑποταγμένη σὲ σκοπιμότητες διάθεση, προσπαθεῖ νὰ ἐντοπίσει τὰ πρόσωπα καί, κάτι παραπάνω, νὰ ἐπιμετρήσει καὶ τὸ μερίδιο εὐθύνης σ' αὐτοὺς πὺ προδίδουν τὶς ἀλήθειες.

Οἱ καιροὶ τοὺς ὁποίους ζοῦμε εἶναι σκληροὶ καὶ δύσκολοι. Τὰ τραγικὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου πολέμου καὶ οἱ ραγδαῖες ἐξελίξεις πὺ ἐπακολούθησαν, ὁδήγησαν τὸν ἄνθρωπο νὰ περιχαρακθεῖ στὸ ἀτομικὸ ἢ ἔστω στὸ περιορισμένο, ἂν μὴ καὶ κατευθυνόμενο, ὁμαδικὸ συμφέρον. Ζοῦμε τὰ χρόνια πὺ εὐρίσκει πλήρη ἀνταπόκριση καὶ ἐπιβεβαίωση ἢ φράση τοῦ ἱεροῦ ὕμνωδοῦ: «*Ἐν ἡμέραις πονηραῖς, ἐν αἷς ἢ τῶν πολλῶν ἀγάπη ἐψύγη*» καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ εὐαγγελικὴ ρῆση: «*Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω*».

Αὐτὰ τὰ φαινόμενα ἔφθασαν καὶ στὸ δικό μας, τὸν ἐλληνικὸ καὶ Ὁρθόδοξο χῶρο. Καὶ μὲ πολλὴ λύπη καὶ ἀγωνία διαπιστώνουμε, ὅτι ἡ ἐπαγγελθεῖσα πρόοδος καὶ ἡ ἐξαφάνιση τῶν ὅσων χαρακτηρίζαμε μὲ τὴν ἐτικέτα τῶν ταμπού, κατέληξαν ὅχι μόνο στὴ διάβρωση τῶν προσώπων, ἀλλὰ σὲ κάτι τὸ χειρότερο, σ' αὐτὴ τὴ διάβρωση τῶν θεσμῶν.

Σ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ πραγματικότητα ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς Σῶμα Χριστοῦ καὶ ὅχι ὡς κρατικὸς ὀργανι-

σμός, ἀποτελεῖ τὸν μοναδικό, τὸν τηλαυγὴ καὶ τὸν ἄσβεστο φάρο, παρὰ τοὺς ποικιλώνυμους καὶ ποικιλόχρωμους ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς τῆς ἐχθροῦς. Εἶναι ἡ μόνη πὺ διακυρήσσει τὴν ἀλήθεια ξεκάθαρα, ἐπίμονα καὶ σὲ κάθε κατεύθυνση. Καὶ «*βοᾷ καὶ κραυγάζει*». Καὶ θέτει ὡς κορωνίδα τῆς διδασκαλίας Τῆς τὴν Κυριακὴ ρῆση: «*Εγὼ εἰμι ἡ ἀλήθεια*». Ἐὰν κατανοήσουμε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀπολυτότητα αὐτῆς τῆς διδαχῆς, κανεῖς, μὰ κανεῖς, πὺ ζεῖ συνειδητὰ μέσα στὸν ἱερὸ αὐτὸ χῶρο, δὲν μπορεῖ νὰ προδώσει τὸ εὐαγγελικὸ κέλευσμα τῆς ἀλήθειας.

Τὰ πράγματα ὁμως στὴν πράξη παρουσιάζουν, ἐν πολλοῖς, ἄλλη εἰκόνα καὶ διαφορετικὴ ὄψη. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς διοικητικὸς πλέον ὀργανισμός, πάλαι τὲ καὶ ἐπ' ἐσχάτων, ἔχει κατὰ κάποιον τρόπο ἐνταχθεῖ, μ' αὐτὴ τοῦ τὴν ιδιότητα, στὸν κοινωνικὸ ἴστο καὶ ἔχει ἐμπλακεῖ, λίγο πολὺ, στὰ γρανάζια τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Ἄλλες οἱ αἰτίες καὶ ἄλλα τὰ αἷτια. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. Καὶ αὐτὴ δυστυχῶς ἡ ἀπομάκρυνση, ὅχι εὐαριθμῶν λειτουργῶν Τῆς, ἀπὸ τὴν κύρια, τὴν ἀποκλειστικὴ καὶ μοναδική τους ἀποστολή, πὺ εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ μία θλιβερὴ παράμετρο. Δὲν παύει ὁμως νὰ εἶναι μία πραγματικότητα, σὲ μικρὸ ἢ μεγαλύτερο βαθμό, τὴν ὁποία κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσσει, ἀφοῦ τὰ ἴδια τὰ γεγονότα δὲν μποροῦν παρὰ νὰ τὸν διαψεύσουν. Καὶ ὡς ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς ἀναντίρρητης διαπίστωσης καλεῖται σήμερα νὰ ἀναδεχθεῖ καὶ τὸ δικό Τῆς μερίδιο εὐθύνης,

τὸ ὅποιο μερίδιο, στὴν τόσο χαρακτη-
ριστικὴ διαπίστωση τοῦ Μακαριω-
τάτου, ἀποτιμᾶται ὡς προδοσία τῆς
ἀληθείας.

Καὶ τὸ μερίδιο αὐτὸ τῆς εὐθύνης,
μικρὸ ἢ μεγαλύτερο, πρέπει ἡ ἴδια ἡ
διοικοῦσα Ἐκκλησία νὰ τὸ δεχθεῖ,
νὰ προβληματισθεῖ σοβαρὰ καὶ μὲ
περισσότερη ἐπιμέλεια θὰ πρέπει νὰ
τὸ ἀντιμετωπίσει, ἀποφεύγοντας ἄ-
στοχες ἐνέργειες, ἀνεχόμενη καὶ συγ-
καλύπτοντας ἔκτροπες ἐνέργειες λει-
τουργῶν Τῆς, ἰδιαιτερότητες καὶ συμ-
περιφορές, ποὺ προδίδουν αὐτὲς κα-
θεαυτὲς τὴν εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια. Ὁ-
ρισμένα, πολὺ συμπυκνωμένα σὲ ἁ-
ριθμὸ, ἀπὸ τὰ σύγχρονα περιστατικὰ
καὶ γεγονότα μαρτυροῦν τοῦ λόγου
τὸ ἀσφαλές.

Καὶ ἰδοὺ:

1) Δὲν ἀποτελεῖ προδοσία τῆς ἀλη-
θείας ἡ διαπίστωση τοῦ προηγουμέ-
νου Ἀρχιεπισκόπου, ὁ ὁποῖος, ὅταν
στὶς ἀρχὲς τοῦ 2005 ξέσπασε τὸ τσου-
νάμι φοβερῶν καταγγελιῶν σὲ βάρος
κληρικῶν, ἀκόμη καὶ μεγαλόσχημων,
ὁμολόγησε δημοσίως γιὰ τὴν ὑπαρξὴ
θερμοκηπίων ἀθλιότητων στὸν ἐκ-
κλησιαστικὸ χῶρο; Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ
πέρα ἐπικράτησε καὶ πάλι σιγὴ καὶ
σιωπὴ;

2) Δὲν ἀποτελεῖ προδοσία τῆς εὐαγ-
γελικῆς ἀληθείας, ὅταν κληρικοί,
δυστυχῶς καὶ σὲ ἀνώτατους βαθμούς,
ὁδηγοῦνται στοὺς εἰσαγγελικοὺς προ-
θαλάμους, στὰ ἀνακριτικὰ γραφεῖα
καὶ στὰ ἀκροατήρια τῶν δικαστηρίων
γιὰ σοβαρὰ ἀδικήματα τοῦ κοινοῦ
ποινικοῦ δικαίου; Καὶ πίσω ἀπ' αὐ-
τοὺς ἀκολουθοῦν, ὡς μάρτυρες καὶ

κληρικοὶ γιὰ νὰ καλύψουν τὴν ἐνοχὴ
τους;

3) Δὲν ἀποτελεῖ προδοσία τῆς ἀλη-
θείας, ὅταν σὲ κληρικοὺς προσάπτον-
ται σοβαρὲς κατηγορίες γιὰ κανονικὰ
καὶ ἄλλα παραπτώματα καὶ ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος τὸ ἀρμόδιο γιὰ τὶς διώξεις
συνοδικὸ ὄργανο (ΔΙΣ) ἐκδίδει παρα-
πεμπτήριο μὲ τὴν παγκοσμίως πρωτό-
τυπη δικονομικὴ ἐντολή: «*Ἵνα μὴ μεί-
νη ἵχνος ὑποψίας εἰς βάρος τοῦ ἐγκα-
λουμένου, διατάσσομεν ἀνακρίσεις*»!!!;

4) Δὲν ἀποτελεῖ προδοσία τῆς ἀλη-
θείας, ὅταν, ἐνῶ ἔρχονται στὴ δημο-
σιότητα, μεμονωμένες εὐτυχῶς, συμ-
περιφορές, ποὺ ξεφεύγουν σκανδαλω-
δῶς ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ μοναχικοῦ βίου,
οἱ ἔχοντες τὴν πνευματικὴ καὶ κανο-
νικὴ εὐθύνη καὶ δικαιοδοσία γιὰ τὸν
ἐλεγκτὸ αὐτῶν τῶν συμπεριφορῶν εἴτε
σιωποῦν ἐπὶ μακρὸν καὶ τὰ ἀντιπα-
ρέρχονται εἴτε λαμβάνουν θεαματικὰ
ἡμίμετρα;

5) Δὲν ἀποτελεῖ κραυγαλέα προδο-
σία τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας, καὶ
τὸ ἐπαναλαμβάνουμε γιὰ πολλοστή
φορὰ, ὅταν δώδεκα ἀψεγάδιαστοι, ἐν-
τιμοὶ καὶ ἄξιοι Ἀρχιερεῖς διώκονται
ἀπὸ τὴ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐπὶ 35
συναπτὰ ἔτη μὲ ἀντικανονικὲς δια-
δικασίες καὶ ἀνυπόστατες κυρώσεις,
χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ δίκη, χωρὶς ἀ-
πολογία, χωρὶς κἄν ἀκρόαση καὶ μά-
λιστα μετὰ τὴ δικαίωσή τους μὲ 30
καὶ πλέον ἀποφάσεις τοῦ Ἀνώτατου
Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου;

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ
ποιὰ μαθήματα μπορεῖ νὰ πάρει καὶ
σὲ ποιὰ συμπεράσματα μπορεῖ νὰ
καταλήξει ἡ σημερινὴ καὶ ἡ αὐριανή

«Κακοθανασία»

(Συγγραφέας του κειμένου, πού ακολουθεί σέ μετάφραση, εἶναι Ὁρθόδοξος Ἀγγλὸς Ἱερέας. Εἶναι γνωστός στοὺς ἀναγνώστες μας, βλ. τεύχος 185 (2006) 12. Ἐδῶ σχολιάζει μίαν ἔκφραση τῆς αὐτοκαταστροφικῆς μανίας, πού μαστίζει τό σύγχρονο δυτικὸ χριστιανικὸ κόσμο, μαζί καί τό δικό μας, τὴν εὐθανασία).

Στό δυτικὸ κόσμο, βλέπουμε σήμερα νά υποθάλπεται μιά εὐνοϊκὴ στάση πρὸς τὴν εὐθανασία, δηλαδή τὴν υποβοηθούμενη αὐτοκτονία. Ὡς δικαιολογία προβάλλεται ἡ ἐπιθυμία νά λήξει ἡ ταλαιπωρία τοῦ ἀσθενῆ, πού δέν ἔχει ἐλπίδα ἰάσεως, νά λήξει, λένε, ἓνα μάταιο μαρτύριό του. Αὐτὴ ἡ θεώρηση προβλήθηκε πρόσφατα στὴν τηλεόρα-

ση μέ ἀφορμὴ τὴν αὐτοκτονία ἐνὸς βρετανοῦ. Πρὶν ἀπ' αὐτό, εἶχαν τύχει ἔντονης δημοσιότητας κάποιες περιπτώσεις υποβοηθούμενων αὐτοκτονιῶν μέ πρωτοβουλία μιᾶς ὀργανώσεως, πού ἐδρεύει στὴν Ἑλβετία καί ἔχει τὸν τίτλο Dignitas (=ἀξιοπρέπεια).

Εἶναι γεγονός ὅτι ὅλοι μας κάποτε εἴμαστε ἄρρωστοι, ὅχι βέβαια

νεολαία μας; Μὲ ποιά διδάγματα ποδηγετοῦμε τὰ παιδιὰ μας καὶ πῶς θὰ δεχθοῦμε τὴν ὅποια κριτικὴ τους γιὰ τὰ δικά μας σφάλματα καὶ τὶς δικές μας συμπεριφορές;

ΕΠΙΜΕΤΡΟ: «Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Ἀγία καὶ ἁμωμος, μὴ ἔχουσα σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων...». Οἱ φορεῖς καὶ ἡ πνευματικὴ Τῆς ἡγασίας ἔχουν βαρύτατο χρέος καὶ ἀποκλειστικὴ ἱερὴ υποχρέωση νά ἐντάσσουν τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴν προσωπι-

κότητά τους σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολή, χωρὶς συμβιβασμούς, χωρὶς σκοπιμότητες καὶ χωρὶς ἄλλες ἐξαρτήσεις. Γιὰ νά ἀποσείσουν ἔτσι τὸ ὅποιο μερίδιο συμμετοχῆς, τουλάχιστον στὸ δικό τους ἐκκλησιαστικὸ χῶρο. Διαφορετικὰ καὶ τὸ δικό τους μερίδιο εὐθύνης θὰ προστεθεῖ, δυστυχῶς, στὴ διαμορφούμενη σημερινὴ θλιβερὴ κατάσταση, ὅποτε οἱ ὅποιες θεωρητικὲς ἐκτιμήσεις δέν θὰ ἔχουν πλέον θέση.

Ὁ Σχολιαστής

πάντα θανάσιμα. Όλοι μας βιώνουμε επώδυνες καταστάσεις. Τό μόνο αναπόφευκτο πράγμα στη ζωή είναι ο θάνατος. Δύο είναι οι στάσεις, πού μπορούμε νά τηρήσουμε στά δεδομένα αυτά της ζωής.

Ἡ πρώτη στάση μᾶς ὑποκινεῖ νά ἀρνηθοῦμε τή ζωή μπροστά στήν ἀναπόφευκτη ὁδύνη καί τό θάνατο, πού τή συνοδεύουν.

Ἡ δεύτερη στάση μᾶς λέει ὅτι πρέπει νά βγάλουμε κάτι θετικό ἀπό τά ἀναπόδραστα γεγονότα τῶν βασάνων καί τοῦ θανάτου.

Ἡ πρώτη στάση εἶναι ἡ οὐμανιστική. Αὐτή βλέπει τόν ἄνθρωπο σάν μιά σύνθετη, ἀλλά θνησιγενή, βιοχημική ἀνάμειξη σώματος καί διάνοιας, πού μᾶς ἔχει ἐπιβληθεῖ κατὰ τύχην μέσα ἀπό, χωρίς λογική, σειρές τυχαίων γεγονότων, πού ὁ ἀριθμός τους μπορεῖ νά φτάσει ἀκόμα καί σέ τετράκις ἑκατομμύρια. Γιά τούς οὐμανιστές, καί τό σῶμα καί ἡ διάνοια κάποτε χάνουν τή ζωτικότητα τους καί τότε μποροῦν νά παραδοθοῦν στήν (ἐξόχως ἀντί-οικολογική) βιομηχανία κρεματορίων, πού θυμίζει τούς θαλάμους θανάτου τῶν Ναζί.

Ἡ ἄλλη στάση εἶναι πνευματική, εἰδικά χριστιανική. Βλέπει τόν ἄνθρωπο σά μιά σύνθεση βιοπνευματικῶν σχέσεων ὑλικοῦ σώματος μέ διάνοια καί, πρωτίστως, μιᾶς ἀθάνατης, αἰώνιας καί γεμάτης ζωτικότητας ψυχῆς. Γιά τόν

γνήσιο Χριστιανό τό σῶμα εἶναι ἄξιο σεβασμοῦ καί πρέπει νά ἀφηνεῖται στή φθορά τῆς φύσεως, ἀπό τήν ὁποία προήλθε, ἐνῶ ἡ ψυχή μέ ὅλες τίς λειτουργίες της ὁδηγεῖται, μετά τό χωρισμό της ἀπό τό σῶμα, σέ μιά ἄλλη διάσταση ὑπάρξεως.

Ἡ πρώτη στάση δέν βλέπει καμιά ἀξιοπρέπεια στίς ὁδύνες τῆς ζωῆς καί στό θάνατο. Ἀξιοπρέπεια ὑπάρχει μόνο στή ζωή, πού τερματίζεται μέ τή μικρότερη δυνατή ταλαιπωρία.

Ἡ δεύτερη στάση λέει ὅτι, βιώνοντας θετικά τά βάσανα καί τό θάνατο, μπορεῖ κανεῖς νά γνωρίσει τήν ὄντως μέγιστη δυνατή ἀξιοπρέπεια, ἐκείνη τῆς μετανοίας, πού στέφεται ἀπό τή σωτηρία καί τοῦ ἑαυτοῦ του ἀλλά καί ἄλλων.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἑκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Σήμερα βλέπουμε μία σύγκρουση μεταξύ αὐτῶν τῶν δύο στάσεων, τῶν δύο κοσμοθεωριῶν.

Ἡ πρώτη κοσμοθεωρία εἶναι ἡ μόνη λογική διέξοδος γιὰ ἐκείνους, πού ἔχουν χάσει τήν πίστη στή μετά θάνατο ζωή. Αὐτοί ἔχουν χάσει κάθε νόημα γιὰ τή ζωή καί πρίν ἀπό τό θάνατο.

Ἡ δεύτερη κοσμοθεωρία διακηρύττει ὅτι οἱ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις εἶναι ἀθάνατες καί αἰώνιες καί ὅτι τούτη ἡ ζωή, πρίν ἀπό τό θάνατο, ἔχει νόημα μόνο κάτω ἀπό τό φῶς τῆς ζωῆς μετά θάνατον. Αὕτη καί μόνο ἡ προοπτική μεταμορφώνει καί μετασχηματίζει ὅλες τίς ιδέες μας γιὰ τή ζωή, τίς ὁδύνες καί τό θάνατο. Ἄν λείψει αὕτη ἡ προοπτική, τότε ὄντως ἡ ζωή, ὅπως εἶναι, τά βάσανα, ὁ θάνατος ἀπαξιώνουν τόν ἄνθρωπο.

Κάτω ἀπό αὕτη τήν κοσμοθεωρία, ὅ,τι ὀνομάζεται σήμερα εὐθανασία, πού σημαίνει καλός θάνατος, εἶναι στήν πραγματικότητα κακοθανασία, δηλαδή, κακός θάνατος. Ἡ προπαγάνδα, πού εὐνοεῖ τήν εὐθανασία, τήν ὑποβοηθοῦμε-

νη αὐτοκτονία, εἶναι ἔκφραση τῆς ἀπιστίας τοῦ σύγχρονου κόσμου. Ἡ ἀπώλεια τῆς πίστεως, πού ἐνυπάρχει μέσα στίς σύγχρονες μορφές αὐτοκτονίας, ἔχει ἀρχίσει ἐδῶ καί πενήντα χρόνια. Τότε τήν ὀνόμαζαν ὁ Θάνατος τοῦ Θεοῦ. Τώρα βλέπουμε καθαρά ὅτι αὐτοί, πού διακήρυτταν τό θάνατο τοῦ Θεοῦ στή νεότητά τους, πενήντα χρόνια πρίν, προπαγανδίζουν σήμερα τό θάνατο τοῦ ἀνθρώπου διά τῆς αὐτοκτονίας. Ἡ πίστη στόν αὐτοχειρισμό τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ λογική συνέπεια τῆς αὐτοκαταστροφικῆς πίστεως στό θάνατο τοῦ Θεοῦ.

Ὑπάρχει μία ἄλλη ὄψη τοῦ κόσμου. Καταφάσκει στή ζωή διότι καταφάσκει στήν πίστη σ' Ἐκεῖνον, πού εἶπε: «*Εγώ εἰμι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή*». Χωρίς Θεό δέν ὑπάρχει ἀνθρωπιά. Αὐτό εἶναι τό μεγάλο μάθημα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, τό ὅποιο δέν ἔχει μάθει ἀκόμα ὁ εἰκοστός πρῶτος αἰώνας.

Ἐχεις μπροστά σου αὐτές τίς δύο ἐπιλογές. Διάλεξε καί πάρε.

π. Ἀνδρέας Phillips

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: **el-pliροφορισι.gr**

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιὰ μία γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: **spora.gr**